

[Ebba Strange.]

undgå de tomme pladser i daginstitutionerne. Det kan man selvfølgelig se med velvilje på fra statens side, men det er jo ikke billigere for samfundet på den måde. Vi kender beregningsgrundlaget for skatten i kommunerne, og vi ved, at til syvende og sidst er det det offentlige, der skal betale det. Det kan godt være, det er billigere for staten, men ikke for det offentlige at lade kommunerne klare det selv, og det er faktisk det, der sker i øjeblikket. Nogle kommuner gør ikke noget ved det, og vi får altså en vældig skæv fordeling på den måde.

Socialministeren (Jacob Sørensen):

Mit svar skal ikke forstås således, at der overhovedet ikke kan være tale om at se på sagen, før vi kommer til den 1. april 1975, men således, at jeg gerne vil se den analyse og se, hvordan det stiller sig, når vi har fuld oversigt over, hvordan forholdene og arbejdstilrettelæggelsen er i daginstitutioner, og dermed hvor lange ventelister osv. man har.

Ebba Strange (SF):

Så vil jeg gerne takke, og så vil jeg håbe, ligesom socialministeren sikkert også gør det, at vi meget hurtigt får denne analyse fremskaffet.

Bernhard Baunsgaard (RV):

I anledning af ministerens ord om, hvornår vi kan forvente at få betænkningen fra det særlige udvalg, der skal behandle sammenstødet mellem sociale tilskud, beskatning og indkomst, vil jeg gerne for at være helt sikker spørge: foreligger der noget nyt i sagen gående ud på, at vi ikke kan vente denne betænkning her i maj måned?

Socialministeren (Jacob Sørensen):

Der foreligger ikke for mig noget nyt i den sag. Om vi stadig væk kan forvente betænkningen i maj måned tør jeg ikke sige på nuværende tidspunkt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Dohrmann (FP) til finansministeren:

„Hvorledes forener ministeren sin højesteretsappel af 57 øres skattesagen med sine

udtalelser i folketinget den 6. februar 1974 om, at skattevæsenet alene tog sagen for landsretten, fordi det var skatteyderen, der var sagsøger, og at der efter landsretsdommen ikke var videre for ham at foretage sig i sagen?“

(Spm. nr. 210).

Dohrmann (FP):

Den 6. februar 1974 besvarede finansministeren her i folketinget et spørgsmål fra undertegnede om, hvad skattesagen med de 57 øre havde kostet samfundet i tid og penge. Ministeren besvarede dengang spørgsmålet med at fortælle, at sagen ved vestre landsret havde kostet skatteyderne mellem 4.000 og 5.000 kr. plus en hel masse administration i ligningskommissionen, ligningsdirektoratet og skatterådet, løseligt anslået vel nok en 45.000 kr. Jeg kunne godt se på finansministeren, at det tal var han ikke syndelig imponeret over. Det var jeg til gengæld. Det, jeg trøstede mig med ved finansministerens svar, var, at sagen dermed, set fra hans side, var afsluttet. Det er derfor med stor forbauselse jeg nu konstaterer, at den er appelleret til højesteret.

Mit spørgsmål i første omgang lyder derfor: hvorledes forener ministeren sin højesteretsappel af 57 øres skattesagen med de udtalelser, som dengang faldt her i salen?

Finansministeren (Anders Andersen):

Må jeg allerførst minde om, at jeg allerede i mit svar på det tidligere spørgsmål den 6. februar 1974 gjorde opmærksom på, at denne sag ikke drejer sig om et skattebeløb på 57 øre, men om skatten af en skønsmæssig forhøjelse på 2.500 kr. I virkeligheden er det heller ikke denne indkomstforhøjelse, retssagen drejer sig om, men om, hvorvidt der trods mindre regnefejl er aflagt behørigt regnskab, altså en mere principiel afgørelse.

Vi må vist alle i denne sal erkende, at det er af afgørende betydning for ligningsmyndighederne at få domstolenes vejledning ved bedømmelse af, hvilke krav der kan stilles til skatteydernes regnskabsaflæggelse.

Vestre landsret kom til det resultat, at skatteyderens regnskab i det foreliggende tilfælde ikke burde tilsidesættes. Det er et rutinemæssigt led i ekspeditionen af skattesager, der behandles for de ordinære domstole, at spørgsmålet om anke af domme,